

PORTADA

ACTUALITAT

ESPORTS

ECONOMIA

OPINIÓ

Firmes del dia

Triwwuna

Cartes al Director

Enqueste

diaridegirona.cat » Opinió

20 de juny

VOTI AQUESTA NOTÍCIA ☆☆☆☆☆

El 20 de juny de 1808, les tropes franceses van atacar Girona per primer cop; avui, just 200 anys després, no hi ha cap acte a la ciutat que recordi l'efemèride.

JAUME FÀBREGA Pquells setges famosos de la

Guerra del Francès (o de la Independència, segons els llibres) van començar a Girona el 20 de juny de 1808. En aquella data hi hagué el primer combat, considerat per uns el primer setge i per altres, una temptativa i prou. Després en seguien dos més: el que ocupà del juliol a l'agost de 1808 i el que va anar de començaments de juny fins al 10 de desembre de 1809, data de la rendició de la ciutat.

Els totpoderosos exèrcits de Napoleó de pas cap al centre de la Península amb prou feines havien donat importància a la ciutat de Girona, resguardada rere murs aparentment inservibles i amb una guarnició d'uns pocs homes. Seguint la inèrcia que havia marcat el 2 de maig madrileny en la revolta del poble contra l'imperi francès, a començaments de juny Girona es revelà contra els invasors. Quan el poble i la ciutat s'estaven organitzant contra l'ocupació napoleònica, des de Barcelona avançà poderós sobre Girona el general Duhesme amb 5.000 homes...

Escrigué Carles Rahola: "el 20 de juny de 1808, el general Duhesme atacà la plaça on no hi havia més que 300 soldats del regiment d'Ultònia i alguns artillers. Els invasors foren rebutjats per la població, i després d'un altre atac nocturn frustrat, se'n varen tornar l'endemà al matí a Barcelona, havent perdut 700 homes i una bandera" (C. Rahola, Girona i Napoleó, Biblioteca Fundació Valvi, recerca, edició i pròleg de Lluís Maria de Puig). L'historiador Josep Clara, a La clau del regne. Girona, setges i mites, refereix aquest episodi com de tempteig: "Philippe Duhesme sortí de Barcelona per liquidar l'obstacle de Girona que dificultava les comunicacions d'entrada i sortida de la Península. En el decurs del dia 20, va dirigir atacs de tempteig contra els baluards de la Mercè, Sant Francesc, Santa Clara, així com el portal del Carme i el pont de l'Onyar. Malgrat que les forces de defensa eren limitades a 300 homes del regiment d'Ultònia i a una munió de voluntaris, Duhesme va comprendre que, per assolir l'objectiu que s'havia proposat, calia una altra preparació i més forces, i per això l'endemà es retirà cap a Barcelona".

La sensació de victòria entre els defensors fou gran, enorme. El triomf fou atribuït a Sant Narcís, que immediatament fou designat "generalíssim". Girona dedicà a la gesta una avinguda, la que ara ocupa la Gran Via des del carrer Nou fins a la plaça Calvet i Rubalcaba (mercat). El 7 de febrer de 1936, l'Ajuntament que presidia Francesc Tomàs decidí donar el nom de Gran Via a tota l'avinguda, entre Correus i el Mercat, i l'avinguda 20 de juny desaparegué. Però, per tal de no esborrar aquesta data de la memòria de la ciutat, s'atorgà el nom de "20 de juny", al carrer que anava de la Gran Via al terraplè del tren, per davant del garatge Callicó. Aquest carrer s'identifica avui amb el singular edifici rodó i de rajol de l'antic Banc d'Espanya, futura seu de la subdelegació del Govern Espanyol.

L'historiador Emili Grahit publicà a la Revista de Gerona de 1880, entre el febrer i el desembre, la versió en capítols de l'episodi del 20 de juny de 1808 sota el títol genèric "Del levantamiento de Gerona en 1808 a favor de la independencia patria". És una narració llarga, abraonada i detallosa que conté perles dignes de ser

consignades. Per exemple, sobre la defensa de la ciutat relatà que els soldats professionals s'encarregaren de recórrer tot el cercle de la muralla anant on era necessària la seva presència; els 1.500 voluntaris s'instal·laren a les muralles i baluards; els homes inútils i els nens, al magatzem de construcció de cartutxos; i les dones... "de todas clases, deponiendo el natural temor de su sexo se emplearon voluntariamente en llevar agua, municiones y comestibles a los puntos de combate".

Per exemple, l'ordre de batalla. Els francesos tragueren el cap per Palau entre les 8 i les 9 del matí, d'on foren foragitats per l'artilleria de la ciutat. S'estengueren llavors pel pla cap a Salt i Bescanó i intentaren passar el Ter per Sant Ponç de Fontajau, però a l'altra banda els sometents del Llémena, Rocacorba i Banyoles els ho van impedir. Establiren llavors, els atacants, bateries d'obusos a Palau (d'on foren escombrats pel foc de la Plaça) i Santa Eugènia (darrere les cases). Dues columnes avançaren sobre la ciutat: l'una des de Santa Eugènia; l'altra, des de la Creueta i Vila-roja. L'atac va començar pel carrer del Carme a les 3 de la tarda. Fou repel·lit. Duhesme va decidir, llavors, atacar a mitja nit. Va ordenar recollir totes les escales de les cases del pla i que els soldats es camuflessin amb garbes de blat lligades al pit. Va dissimular atacs per la Rutila i la Devesa, mentre la columna d'assalt avançava sigilosament en direcció al baluard de Santa Clara. Era negra nit i a Girona no es veia ni un borrall. A peu de muralla, els francesos van disparar i van recolzar les escales als murs. El cos a cos fou terrible. La gent queia al fossat i el guirigall era notable. Des del baluard veí del Governador van aprofitar els ais dels ferits per fer punteria i escombrar els baixos de la muralla d'enemics. L'endemà, Duhesme se'n va entornar a Barcelona. El general de Brigada, Julià de Bolívar, llegí una incendiària proclama als gironins en què assegurava que en el cor de la nit "una multitud d'ànimes innocents i justes" (les caputxines) observaren un resplendor poderós que il·luminava la capella de Sant Narcís...

Ni en un sol dels 30 o més actes de l'agenda de la ciutat d'avui, ni per descomptat en nom de cap institució ni de l'Ajuntament, es recordarà avui a Girona l'efemèride. L'any 1908 (en ocasió del centenari) tampoc no hi hagué res preparat oficialment. El que sí que hi hagué llavors fou un acte popular i espontani. A les nou de la nit, el campanar de la Catedral va tocar a sometent. En aquella mateixa hora els sometents armats del districte es van reunir a la casa del Marquès de Camps on van recollir la bandera. Acompanyats per la música del regiment d'Àsia van desfilar cap a l'Ajuntament, el Govern Civil, el Govern Militar, el Bisbat, l'altar de Sant Narcís i la porta d'Álvarez (carrer Nou-Gran Via). Això el 20 de juny de 1908. Enguany, amb la ciutat amb més mitjans, informació, historiadors i diners que mai, ni això. Per fer-s'ho mirar.

er desgràcia, la poca gràcia de certs funcionaris lingüístics- que , segurament, saben gramàtica, però no gastronomia, ha introduït l'error -ja difícil de desarrelar de les cartes dels restaurants- de la ?denominació xarrup (o el seu diminutiu) per designar el sorbet. Fa anys que em barallo amb diversos serveis lingüístics - incloent-hi algun savi o sàvia del Termcat- per fer veure la incorrecció d'aquest terme. Un terme, a més, que caldria reservar per traduir allò que ara es diu en espanyol, el chupito.

Sorbet és la paraula correcta. I ho és perquè, com deuen suposar aquests cànids aprenents de gramàtic, no ve pas de l'espanyol "sorber" -xarrupar, xuclar, xuplar-, sinó, en última instància, d'una paraula turca. En aquesta llengua, en efecte -en la qual el gelat s'anomena dondurma- hi ha també el sherbet, refresc gelat: tota una tradició del poble otomà i dels països turquesos de l'Àsia central, represa pels àrabs i els islàmics, tan amics de l'aigua i de les coses refrescants (sharbat). Per això al País Valencià la forta empremta àrab hi ha deixat una gran tradició de begudes gelades , refrescants i de granissats: l'orxata (granissada o líquid), l'aigua llimó, l'aiuga de civada, la llet gelà (llet amb canyella i llimona, que a l'Edat Mitjana servia per "endreçar la verga", segons un manual eròtic del. S. XIV) i l'aigua neu, el més clar antecedent (o descendent, segons es miri) del sorbet.

El sorbet va de Turquia a Sicília, on s'anomena sorbettu (i el mateix nom té a Calàbria i en sard). Al segle XVII un sicilià anomenat Francesco Procopio dei Cotelli -nom ben escaient donat el seu ofici- obre a París un cafè - encara avui existent, i considerat el restaurant més antic de França- que té un èxit esclatant. Aquí s'hi serveix una nova, calenta i infernal beguda, el cafè, i un nou, gèlid i exòtic refresc, el sorbet (nom francesitzat). El més brillant de l'intel·lectualitat francesa, dels temps monàrquics al revolucionaris, de Voltaire i Benjamin Franklin, freqüenta aquest lloc elegant i distingit. El sorbet anirà fent camí: una de les primeres cites de la Península Ibèrica -de moment, la primera que he localitzat- és del baró de Maldà, l'aristòcrata barceloní autor del Calaix de sastre i amic de la "Bona Vida" (com des de la seva societat gastronòmica). Al segle XIX el sorbet forma part dels ritus del luxe, i comença a establir-se el costum de servir-lo com a entremêt -entre plats-, un costum suara recuperat. Per acabar, no tots els sorbets ho són: han de ser, obligatòriament, fets amb aigua, suc de fruita o licor, ja que no poden portar ni productes làctics ni greixos, a diferència dels gelats. Catalunya,

finalment, hi ha aportat el famós sorbet de menta de Josep Mercader: sorbet, que no xarrup.

COMPARTIR

Què és això?

ENVIAR PÀGINA »

IMPRIMIR PÀGINA »

AUGMENTAR TEXT »

REDUIR TEXT »

Más Ofertas Aquí

Cámara Digital Canon Eos
Garantía y precio en Pixmania.

PVP: 972,37 €

Ordenador Hp Pavilion Tx
Precios imbatibles pujando en eBay.

PVP: 900,00 €

Maletín para Portátil Belkin
Oferta solamente válida online.

PVP: 48,60 €

Acceda al R.A.I.

Acceda al Registro de Aceptaciones Impagadas

Conegui'ns: [CONTACTI](#) | [CONEGUI'NS](#) | [LOCALITZACIÓ](#)

diaridegirona.cat

diaridegirona.cat és un producte d'**Editorial Prensa Ibérica**
Queda terminantment prohibida la reproducció total o parcial dels continguts oferts a través d'aquest mitjà, llevat autorització expressa de diaridegirona.cat. Així mateix, queda prohibida tota reproducció a l'efecte de l'article 32.1, paràgraf segon, Llei 23/2006 de la Propietat intel·lectual.

Altres publicacions del grup Editorial Prensa Ibérica

Diario de Ibiza | Diario de Mallorca | Empordà | Faro de Vigo | Información | La Opinión A C
Granada | La Opinión de Málaga | La Opinión de Murcia | La Opinión de Tenerife | La Opinión
La Nueva España | Levante-EMV | El Boletín | Mallorca Zeitung | Regió 7 | Superdeporte | T